

РЕШЕНИЕ

№ 28282

гр. София, 27.12.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 35 състав, в публично заседание на 11.12.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петър Савчев

при участието на секретаря Богданка Гешева и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **204** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 204, ал. 2 от АПК по иск за присъждане на обезщетение по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, съединен с иск по чл. 86, ал. 1 от ЗЗД.

Ищецът Ю. К. Ч.-М., ЕГН: [ЕГН], адр. [населено място], [улица] твърди, че с акт за установяване на задължения /АУЗ/ по чл. 107, ал. 3 от ДОПК № ДСТ 18-ГР94-44/1/ от 06.12.2018 г. , издаден от органите по приходите на ответника **СТОЛИЧНА ОБЩИНА**, адр. [населено място], [улица], на основание чл. 14 във вр. чл. 64, ал. 1 от ЗМДТ са установени публични парични задължения на ищцата в размер на 1 452,55 лв. за данък за недвижим имот и такса за битови отпадъци. Задълженията са установени за притежаван от ищцата недвижим имот в [населено място]. Твърди, че този акт бил отменен като незаконосъобразен с влязло на 11.08.2020 г. решение № 3841/14.07.2020 г. по адм.д. № 6789/2019 г. на АССГ, III-то отделение, 71-ви с-в.

Твърди, че от посочения отменен незаконен административен акт претърпяла значителни неимуществени вреди, изразяващи се в силен стрес с прояви на тревожност, безсъние, болки в стомаха, повръщане, инсулт, които се проявили в периода до отмяна на незаконния административен акт и впоследствие отшумяли. Този стрес бил допълнително засилен от факта, че ищцата е известно и уважавано име в работната си среда – Институт за държавата и правото към БАН. Така тя станала обект и на обиди и дистанциране от свои фенове и работодатели. Ето защо, моли присъждане на обезщетение за неимуществени вреди от отменения незаконен акт за

установяване на задължения /АУЗ/ по чл. 107, ал. 3 от ДОПК № ДСТ 18-ГР94-44/1/ от 06.12.2018 г. , в размер на обезщетението от 200 000 лв. , ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба, до окончателното изплащане на сумата. Моли присъждане и на обезщетение за забавено плащане на главницата в размер на 48 944,11 лв. , за периода от датата на отменителното решение на АССГ – 11.08.202 г. до датата на завеждане на настоящата искова молба – 08.01.2023 г. Моли присъждане на деловодни разноски.

/Исковете се поддържат след допуснатото им изменение – увеличение, по реда на чл. 214, ал. 1 от ГПК, с определение от откритото съдебно заседание от 11.12.2024 г./

Ответникът по исковете ги оспорва изцяло и моли да бъдат отхвърлени. Претендира деловодни разноски.

Контролиращата страна СГП поддържа становище за неоснователност на исковете.

Съдът, като взе предвид твърденията на страните и прецени събраните доказателства, на основание чл. 1, ал. 2 от ЗОДВ във вр. чл. 203, ал. 1 от АПК във вр. чл. 126 и сл. от АПК, приема следното от фактическа и правна страна:

По иска за обезщетение по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ:

Съгласно чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност, както и за вредите, причинени от действието на отменени като незаконосъобразни или обявени за нищожни подзаконовни нормативни актове. Съгласно ал. 2, исковете се разглеждат по реда на АПК. Съгласно чл. 205, ал. 1 от АПК, искът за обезщетение се предявява срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите. В конкретния случай е безспорно, че с акт за установяване на задължения /АУЗ/ по чл. 107, ал. 3 от ДОПК № ДСТ 18-ГР94-44/1/ от 06.12.2018 г. , издаден от органите по приходите на ответника СТОЛИЧНА ОБЩИНА, на основание чл. 14 във вр. чл. 64, ал. 1 от ЗМДТ са установени публични парични задължения на ищцата в размер на 1 452,55 лв. за данък за недвижим имот и такса за битови отпадъци. Задълженията са установени за притежаван от ищцата недвижим имот в [населено място]. Този акт е бил отменен като незаконосъобразен с влязло на 11.08.2020 г. решение № 3841/14.07.2020 г. по адм.д. № 6789/2019 г. на АССГ, III-то отделение, 71-ви с-в. Следователно, за вредите от отменения незаконен акт следва да отговаря СТОЛИЧНА ОБЩИНА, срещу която е и предявен искът. Съгласно чл. 4, ал. 1 от ЗОДОВ държавата и общините дължат обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това, дали са причинени виновно от длъжностното лице. Материално-правните предпоставки на тази претенция са незаконен административен акт и породени неимуществени вреди от него като пряка последица. В конкретния случай се установи отмененият незаконен административен акт - установяване на задължения /АУЗ/ по чл. 107, ал. 3 от ДОПК № ДСТ 18-ГР94-44/1/ от 06.12.2018 г. , доколкото страните не спорят по този факт. С това първата от посочените материално-правни предпоставки се установи. Ищцата твърди, че от отменения незаконен административен акт е претърпяла значителни неимуществени вреди, изразяващи се в силен стрес с прояви на тревожност, безсъние, болки в стомаха, повръщане, инсулт, които се проявили в периода до отмяна на незаконния административен акт и впоследствие отшумяли. Този стрес бил допълнително засилен

от факта, че ищцата е известно и уважавано име в работната си среда – Институт за държавата и правото към БАН. За установяване на тези факти в откритото съдебно заседание от 25.10.2023 г. се разпитаха свидетелите М. – съпруг на ищцата и М. – дъщеря на ищцата. И двамата свидетели дават безпротиворечиви и неопровергани показания за силния стрес, изживян от ищцата от отменения акт, довел до твърдяните неимуществени вреди. По делото се изслуша и Съдебно – психологична експертиза, като вещото лице Б. посочва, че процесният АУЗ не е по характера си тежко травмиращ, като стресът при ищцата се засилва от нейния начин на реакция. Съдът приема тази констатация на вещото лице и посочва, че незаконосъобразното установяване на публични задължения в размер на 1 452,55 лв. в едно производство от органите по приходите, в което е осигурена конфиденциалност /само данъчно-задълженото лице има достъп до партидите си/, не е по характера си тежко травмиращ незаконен административен акт. Той нито има някакъв опозоряващ ефект, нито разгласяващ такъв. Не може да му се придаде такъв характер, поради личните изживявания и възприятия на ищцата, както и поддържа в.л. Б.. На тази база, още по-малко следва да се приеме тезата на ищцата, че стресът от отменения акт е причина за претърпян от нея инсулт. За установяване на този факт по делото се изслушаха две СМЕ /л.л. №№ 148-149 и 188-191/, като и двете са категорични, че хроничният стрес е само една от системата причини за проявата на инсулт. В конкретния случай, стресът при ищцата е провокиран до голяма степен от личното ѝ възприятие на незначителен по характера си факт. Предвид обстоятелството, че двете СМЕ посочват, като система от фактори причините за проявата на инсулт, то не може и да се направи категоричен извод, че в случая стресът от незаконния АУЗ е единствена или основна причина за случване на инсулта. Такива твърдения в експертизите няма.

Независимо от гореизложеното, по делото се установява правната конструкция на отговорността по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, а именно – незаконосъобразен административен акт и причинени неимуществени вреди от него. При определянето на обезщетението следва да се съобрази, обаче, както степента на вредите, така и степента на причиняването им от незаконосъобразния акт. Съдът преценява размера на вредите по реда на чл. 52 от ЗЗД – по справедливост, и като взема предвид фактите по делото във връзка с определянето на еквивалентен размер, като израз на справедливост. Така, като взе предвид установените в обстоятелствената част от решението факти, съдът приема, че личните възприятия на ищцата многократно преувеличават негативния ефект на един по съществува си конфиденциален административен акт. Тези лични възприятия определят изключителният дял на съпричиняване от ищцата на понесените от нея неимуществени вреди. Ето защо, именно, поради тази изключителност на съпричиняването, съдът приема размера от 1 000 лв. като имуществен еквивалент на претърпените неимуществени вреди. Или, искът по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ следва да се уважи до размера от 1 000 лв. и отхвърли в останалата част до пълния предявен размер от 200 000 лв. Приемането на друго, би означавало да се кредитира теза, че установената по данъчната партида на ищцата сума от 1 452,55 лв. , дори и незаконосъобразно, е от естеството си да причини неимуществени вреди с имуществен еквивалент от 200 000 лв. Тази теза настоящият съдебен състав не приема.

По иска за обезщетение по чл. 86, ал. 1 от ЗЗД:

Съгласно разпоредбата на чл. 86, ал. 1 от ЗЗД при неизпълнение на парично задължение, какъвто е настоящият случай, длъжникът дължи обезщетение в размер на

законната лихва от деня на забавата. Претенцията за лихва върху присъдената сума, считано от заявената дата 11.08.2020 г. , като последица от уважаването на иска за главницата, следва да се уважи. Това е така, доколкото отговорността на ответника е деликтна, а съгласно чл. 84, ал. 3 от ЗЗД при деликт забавата е от извършването му и без покана. Посочената дата 11.08.2020 г. следва деликта, поради което считано от нея следва да се присъди законна лихва за претендирания период до завеждане на исковете молба. От това следва, че искът е установен по основанията си, но по делото липсват достатъчно данни за размера му. Ето защо, и на основание чл. 144 от АПК във вр. чл. 162 от ГПК, съдът приема, че искът следва да се уважи до размера от 250 лв. За да приеме това, съдът взема предвид, както присъжданата главница, така и периода за който се претендира лихвата.

На основание чл. 143, ал. 1 от АПК, на ищеца следва да се присъдят деловодни разноски в размер на 5,67 лв. за ДТ, експертизи и адвокатско възнаграждение.

На основание чл. 143, ал. 3 от АПК, на ответника следва да се присъдят деловодни разноски в размер на 99,33 лв. за възнаграждение за юрисконсулт.

На основание чл. 9а, ал. 2 от ЗОДОВ във вр. чл. 143, ал. 1 във вр. чл. 144 от АПК във вр. чл. 77 от ГПК ответникът следва да бъде осъдена да заплати на АССГ сумата от 9,47 лв. за експертиза.

На основание чл. 9а, ал. 2 от ЗОДОВ във вр. чл. 143, ал. 3 във вр. чл. 144 от АПК във вр. чл. 77 от ГПК ищецът следва да бъде осъдена да заплати на АССГ сумата от 360 лв. за експертиза.

Въз основа на гореизложеното, съдът

Р Е Ш И :

ОСЪЖДА ответника СТОЛИЧНА ОБЩИНА, адр. [населено място], [улица] да заплати на ищеца Ю. К. Ч.-М., ЕГН: [ЕГН], адр. [населено място], [улица], на основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, сумата от 1 000 лв. , ведно със законната лихва, считано от 10.01.2023 г. , до окончателното изплащане на сумата, като отхвърля иска в останалата част до пълния предявен размер от 200 000 лв.

ОСЪЖДА ответника СТОЛИЧНА ОБЩИНА, адр. [населено място], [улица] да заплати на ищеца Ю. К. Ч.-М., ЕГН: [ЕГН], адр. [населено място], [улица], на основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД, сумата от 250 лв. лихва за забава на присъжданата главница от 1 000 лв. за периода 11.08.2020 г. – 08.01.2023 г. , като отхвърля иска в останалата част до пълния предявен размер от 48 944,11 лв.

ОСЪЖДА ответника СТОЛИЧНА ОБЩИНА, адр. [населено място], [улица] да заплати на ищеца Ю. К. Ч.-М., ЕГН: [ЕГН], адр. [населено място], [улица], на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, сумата от 5,67 лв. деловодни разноски.

ОСЪЖДА ищеца Ю. К. Ч.-М., ЕГН: [ЕГН], адр. [населено място], [улица] да заплати на ответника СТОЛИЧНА ОБЩИНА, адр. [населено място], [улица], на основание чл. 143, ал. 3 от АПК, сумата от 99,33 лв. деловодни разноски.

ОСЪЖДА ответника СТОЛИЧНА ОБЩИНА, адр. [населено място], [улица] да заплати на АССГ, на основание чл. 9а, ал. 2 от ЗОДОВ във вр. чл. 143, ал. 1 във вр. чл. 144 от АПК във вр. чл. 77 от ГПК, сумата от 9,47 лв. деловодни разноски.

ОСЪЖДА ищеца Ю. К. Ч.-М., ЕГН: [ЕГН], адр. [населено място], [улица] да заплати на АССГ, на основание чл. 9а, ал. 2 от ЗОДОВ във вр. чл. 143, ал. 3 във вр. чл. 144 от АПК във вр. чл. 77 от ГПК, сумата от 360 лв. деловодни разноски.

Решението подлежи на обжалване от страните, пред Върховен административен съд, в четиринадесетдневен срок от съобщението, че е изготвено.

